

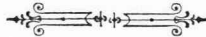

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(Τῇ ἀγαπητῇ μοι ἑξαδέλφῃ Ν. Κ.)

Ν αί, εἶνε ἀδελφή μας μοῦ εἶπαν τὰ λουλούδια,
 Γι' αὐτὸ μωχολοῦσαι.
Ε μάς εἶνε ἑξαδέλφισσα μοῦ εἶπαν τ' ἀγγελουδία,
 Γι' αὐτὸ ὄλη γελάει.
Ν αί, εἶνε ἀδελφή μας μοῦ εἶπαν τὰ πουλάκια
 Γι' αὐτὸ ἔχει τόση ἀπλότη.
Α λλά κ' ἐμας ἑξαδέλφισσα μοῦ εἶπαν τὰ πουλάκια.
 Γι' αὐτὸ εἶνε 'σ' ὄλα πρώτη.

Ψ * *

Η ΠΛΑΝΗ ΜΟΥ

Γιὰ ἄντροπαλὸ σ' ἐπίστεψα κι' ἀμύριστο γιουλάκι,
 Μὰ 'ς τὴ δειλὴ σου τὴ ματιὰ
 Ἐκρυφτες ἑφείδια, καὶ φωτιά,
 Καὶ ξεῖδι, καὶ φαρμάκι !

Ἰπίστεψα 'ς τ' ὀλοπάρθενο κρυφογαμῶγελό σου
 Ὅλος ἀγάπη νὰ θαφτῶ,
 Μὰ-ἦτανε ψεύτικο, κλεφτό,
 Δὲν ἦτανε ἴδικό σου !

Ξένο τὸ μῦρο τῆς ψυχῆς π' ἀγνίζει τὴ λαλιά σου·
 Εἶναι τὸ στῆθός σου νεκρό.
 Ἐνα σοῦ μένει, μὰ πικρό,
 Ἰδικό σου : ἡ καρδιά σου !

Κ' ἐπίστεψα, ἡμαγεύτηκα 'ς τ' ἀπατηλά σου κάλλη !
 Σοῦγα γιὰ γλάστρα τὴν καρδιά,
 Πῶς θὰ μοῦ χύνης εὐωδιά,
 Μὰ εἶσαι εἶσαι ἄλλη !

(1886.)

Ι. Γ. ΞΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.